

Om tydningen yttrar Bugge, *Runverser* s. 183 f.:

»Da jeg ikke kjender nogen paalidelig Tegning af denne Indskrift, kan jeg om den kun fremsette usikre Formodninger. Indskriften synes mig endog lidt mistænkelig.

Begyndelsen synes at mangle. Man kunde tænke sig omtrent følgende: [N. N. **lit at**] **sumur hauka stan** [N. N. **lét at**] **Sumur hogga stæin** »N. N. lod hugge Sten efter Sumar». Jeg tør ikke afgjøre, om Begyndelsen er versificeret. Ordstillingen taler derfor.

Det følgende danner vistnok et Par Verslinjer. **sumir** synes Subjekt. Det er vel Navnet *Sumarr*. Men jeg forstaar ikke Vokalen **i** i anden Stavelse i Nomin., **u** i Accus. Er **sumir** Feil for **sumar**?

tup maa betyde »döde». Det synes at være forkortet skrevet, enten for **tup(i)** = den senere Form *dödhe* Rydq. I, 136, som jeg ellers ikke kan paavise i Runesproget, eller for det sædvanlige (**uarþ**) **tup(r)**.

I **austr** är **r**, ikke **r**, paafaldende; dog jfr **taþr** L. 904.

tuna er efter min Formodning *Dyna* Gen. for **Dynar* (jfr **hena** L. 397), af *Dyn*, *Düna*.

asu synes mig meningslöst. Man kunde derfor heri formode tilsigtet graphisk Omsætning for **usa**, *ósa*, af *óss*, *Munding*. I Oldn. forbindes *i* med Acc. ofte, hvor vi ikke tænke paa en Bevægelse eller Retning til et Sted. Om graphisk Omsætning se Excurs til L. 1307. Versparet tør alltsaa mulig gjengives saaledes:

Sumarr varð dauðr austr A 3, 2 s

i Dyna ósa C 2 'Sumar döde östpaa ved Dünas Udløb'.

Den ovanliga beskaffenheten av ristningen på Sö. 121 Bönestad gör det förklarligt nog, att Bugge finner inskriften litet misstänkt, om ock andra förhållanden i densamma förmå honom att söka tyda den som en äkta runsten från 1000-talet.

Anledning finnes ock att söka tydningen i delvis annan riktning än Bugge. Det synes, som om **sumir: tup** skulle vara en relativsats »som är död» för det vanliga »som var död» och **i tuna: asu** låter som ett motstycke till **i ikuars lip** L. 731, enär **tuna** kan vara gen. sg. av *Tun(n)e*. Något ord, som gäve dat. sg. **asu**, är dock ej känt. Skulle man kunna tänka på ett fsv. **hās*, en motsvarighet till got. *hansa*, f., som just användes om militära enheter (manipel, kohort)?

122. Skresta, Allhelgona sn, Rönö hd.

Pl. 56.

Litteratur: O. Hermelin, Teckning i VHAA:s arkiv; *Runverser* s. 362; Stephens, ONRM III, 355.

Runstenen är rest på samma plats, där den anträffades, norr om Skresta på den skogsås, varöver gamla landsvägen löper, strax väster om landsvägen i en backe, full med gravhögar.

Ämnet är röd gnejs, höjden är 1,94 m, bredden vid foten 1 m, i toppen, tangerande övre slinglinjen 75 cm. Slingans bredd 8—10 cm.

På **s** i 1—10 : **stain: stanr** fortsättes övre staven 2,5 cm och nedre staven 3 cm utöver mellanstrecket, i 10 **r** går bistaven ända intill stavens mitt. I 11—19 **it: histain** måste 11, 14 **i** vara ämnade att vara **a** och en fåra på vänstra sidan om 11 och över 14 sålunda utgöra bistav, jfr 47. Kolon efter 20—25 **raisþi** är svagt men övre punkten klar. I 26—31 **stalfþr** äro bistavarna på 27 **t** helt djupa, på 30 **f** däremot matta. Kolon efter 39—41 **sun** är mycket svagt men övre punkten tydlig. I 42—47 **taupan** är bistaven på 47 **n** mycket svag, men tydlig, mera en fåra än en huggen bistav och bekräftar alltså läsningen av 11, 14 såsom **a**. I 48—53 **oskuþr** saknar 49 **s** mellanstreck. I 54—59 **kiarþi** är 55 **i** felristat till **4**. 60 är ett djupt hugget **t** med vänstra bistaven hälften så lång som den högra men med fåror, som giva runan utseende av **B b**, 61 **r** har svagt böjd bistav, 62 **e** har en stor prick på stavens mitt och är icke **u**. Ordet är sålunda icke **bru**. Innanför slingan